

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΜΠΕΡΖΕΡΑ

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΙΑΚ

ΥΡΙΕ, φώναδε κρεμώντας τό σκληρό καπέλλο του στό μεσαίο έγαλο τού καθαλέττου με τήν καλόκαρδη οικειότητα έννοιας άνθρωπου που παίζει, άκομη και μέσα σ' ένα σταλεί ζωγράφου, αισθάνεται πώς θρίσκεται στο σπίτι του Κύρου, όνομαζε μια Λεονάρδος Σέκ, κ' είμαι ξε τρέλλαμένος με τή ζωγραφική σας!

Πρέπει νά ξέρετε, πώς ο καλλιτέχνης στόν διποίο τάλευε αυτά σ' κ. Σέκ, χρωστούσε δύο νοικια στο σπιτονοικούρυθμο του, πενταντάσιο τού με πίσωνα ένας συγχωριανός του γαλακτοπαλείο, γιατί μήνες έτσι πάσσανε δύο μάς πάς τόν μελαχολούσε αυτή ή οικονομική κακή ξία. Κάθε δλό. Ο Μπινιάκ ήταν Γασκόνος, γεμάτος κέφι. Ή μάνα του γελούσε φαίνεται τήν ώρα που τόν γεννήσει.

— Πρόκειται για καμμάτια παραγγελία; ρώτησε τόν ηπιότερη πού θα έλεγε: — «Μήποτε τρελλάθηκες, κύριε;» Ο Σέκ είπε: — «Ναι» καὶ κάθησε. Ο Μπινιάκ, γιά καδ καγιά κακό, έβαλε τό σύρτη στήν πόρτα. Δέν είχε σκοπό ν' άφη ση νά νά του ξεφύγη δι πελάτης, δι πρώτος του πελάτης, ίως κι σ' τελευταίος.

— Θά σάς δώσω, μπορώ νά σάς δώσω ός χιλια πεντακόσια φράγκα το κομμάτι, είπε ο κ. Σέκ.

— Τό κομμάτι; . . . Σάς χρείαζονται λοιπόν πολλά; ρώτησε δι ζωγράφος.

— Μόνο χρείαζονται διώδεκα, στά δισιά μέτρα, ένα μέτρο υψος με έθδομηντατέσσερα έκατοστα πλάτος, μαζί με τές κορνίζες τους. Λογαρίσασια τίς διαστάσεις στή μεγάλη αιθουσα τής δημαρχίας. Οι τέσσερες τοιχοί της δέν μπορούν νά δώσουν περισσότερη έπιφάνεια στά πινέλα σας.

— Τής δημαρχίας, είπατε; Πιολάς δημαρχίας;

— Τή θά πή ποιάς δημαρχίας; Τής δικῆς μου, τής δημαρχίας τού «Εκλανού!» Εκεί γεννήθηκα, χριστιανέ μου, πρίν από δαρβανασχή χρόνια, στά σαφύλια, καὶ τόρα που έκανα περιούσια—γιατί νά κρυδούμε; διεισύνω τίς δημοτικές ύποδεσις τών συμπολιτών μου. Εγώ δόρσος καὶ τό οίκημα τής δημαρχίας στό «Εκλανού!» Οταν υπάρχει τό χρήμα...

— Ο χωράφος πάντας πρός χιλια πεντακόσια φράγκα δ' ένας! δινειροπολούσε. Κι ο δημαρχός θημάτιες υοντευμένος δι πάντο τόν έσαυτον, μέσος στό σταλεί, στηριφωρού ζοντας τό μπαστούν του. «Έξαρον στάθμη μεγαλοπρεπέστατος μπροστά στό καλλιτέχνη καὶ τού είπε:

— Κύριε, ειδούστε ποτέ σας τίποτε ωραιότερο από δέν δειο δημιουργία;

— Ο μολογώ πώς δέν μπού έτυχε νέ ίδιο, διπορθίσκε δι Μπινιάκ, λιγάκι δινήσχους καὶ μέ τρόπο πήγε καὶ τραβήξε τό σύρτη πά τήν πόρτα για νάρη εύκολη τήν υποχώρησι αν τό παραέλυσε δι παράξενος πελάτης του.

— Ε λοιπόν, αιτών τό δέιο, τόν ικανό άνθρωπο, τόν ξέτετε μπροστά σας! Μπορείτε νά υπάλκοληθείτε. Είναι άπαραίτητο νά μάθετε διλόληρη τή ζωή του. Θά σάς τά πώ διλοιπον με λίγα λόγια:

— Ο λαμπρός λοιπόν αιτών δινήρωπος γεννήθηκε στής 14 Ιουλίου 1861, έγιντατέσσερα χρόνια μετά την πιώσι τής Βαστιλης. Οι γονείς του; «Ησυχοι καὶ καλοί γεωργοί. Μπτέρα θρήσκηα, πατέρας με διέσει προσδεμένες. Τό πασίδι μεγάλωνε με τίς δρόχες τού πατέρα του. Δέν υπάρχει σχολείο στό «Εκλανού. Μορφώνεται μόνο του. Ο ταβερνάρης τού διασέλει έφεμπρείς. Ο μικρός της καταστρούθηκε. Πεθάνει ή μητέρα του. Χάνει τόν πατέρα του. Τούς κλείει γιά τό Πάριο. Θεύανε στήν πρωτεύουσα. Μαθητεύμενος στό διάφορα έπαγγελμάτα. «Επιτέλους μπαίνει υπάλληλος στό άρωματοποιείον τών «Χίλιων Αγάθων». Θά μείνει έκει. Βρήκε τόν δρόμο του. Μεγαλώνει. Αγαπά. Στρατεύεται. Υπηρετεί ένα χρόνο. Εκείνη τήν περιμένει.

— Η μέλλουσα κυρία Σέκ είνε ή κόρη του άφεντικον του. Τήν ζητεῖ δι τόν πατέρα της. Εκείνος άρνεται. Ο νέος έπιμενει.

Θάνατος τού προϊσταμένου. Θρίαμβος τοῦ Έρωτος. Γάμος. Και μὲ μιά πλατεία χειρονομία, δι αύτοβιογράφος άνακεφαλαιώνει:

— Αύτά είνε δάρκετα, ύποθέτω, γιά τούς έξη πρώτους πίνακες!

— Γιά τούς έξη πρώτους... πώς επιπτε; μουρμουρίζει δι Μπινιάκ, παραπλασμένος, μη τολμώντας δάκουν νά καταλάβει.

— Φυσικά! Γιά τούς πρώτους έξη πίνακες τής δημαρχίας.

— Τής δημαρχίας;

— Τού «Εκλανού».

— Υπάρχουν στιγμές που δέν μπορεῖ κανείς νά συγκρατήση τά γέλια, κι διώπτες σάς είπατα, δι Γασκόνος ζωγράφος δέν ήταν διόλου μελαγχολικός. Εδώ δύμας έπρεκει γιά δεκακτό χιλιάδες φράγκα καὶ έπειτα νά κρατήση τή σοφαρότητά του. Τά κατάφερε, άν και μέ δυσκολία, καὶ ψιθυρίση δαγκώναντας ένα πινέλο γιά νά ξεμπάνη λιγάκι:

— Πολύ ένδιαφέροντα διάτη, πρωτότυπα, υπέροχα!...

— Και δημοκρατικά, πρόσθεσε δι Σέκ. Ορίστε κι συνέχεια τής ιστορίας τού άμιν αυτού τόν άθρωπου, δηλαδή... έμενα:

— Μετά τό γάμο του, δινάλιαμένει τήν διεύθυνσι τοῦ έργοστασιού. Σηκώνεται, χειμώνα· καλοκαίρι, στής έξη τό πρωΐ. Κρέαρει τό υγιεινό σπαστού, μιά πεντάρα το κουμάτι. Το λανσάρει με τ' δυναμά του: «Σπούνι Σέκ». Δίπλωμα εύρεστεχνίας. «Επιτύχηα δάφναστο. Γίνεται παράγνωστος καὶ δημοφιλέστατος. Μπαίνει στή σατά τών Μασσούνων. Επισκέπτεται τό Βέλγιο κι ένα μέρος τής Όλλαδιας. Εκεί γίνεται φιλότεχνος. Επιτέλους γίνεται πατέρας. «Ηθελ γιο, απόκτη κόρη. Ή καριά τον γεννά εύκολα. Πολιτεύεται. Τραβεί πισσα του, ούρα τών έργατων. Αναδεικνύεται ρήτωρ. Στό δικαστήριο τών ένδρων, άφωνει καὶ καταδίκαζει σύμφωνα με τούς νόμους. Χαρίζει στό «Εκλανού» ένα δημοτικό σχολείο. Κάνει τήν έκπλασην υποχρεωτική γιά τά παιδιά τών συμπολιτών του. «Υστερα χτίζει καὶ τό δημαρχείο. Τά μέσος του τού τό διπτέρους κι αυτό. Εκλέγεται δημαρχός, χωρίς νά τό ζητήση. Τον έδιο τρόπο παρίνει καὶ παράστημα. Πουλεί τήν έπιχειρησία του. Απούρεται στό χωριό του. Και τώρα, χηρίσι, σκέπτεται με δηλητή την ελικρίνεια καὶ γιά τό καλό τόπου του νά έκβεση θουλευτική ύποφοριότητα. Και γιατί ίχι, παρακαλώ; Αυτό είνε τό λογικό συμπέρασμα, πρέπει ή φωνή του ν' άκουστη, νά έπιθετηται καὶ μέσα στή Βουλή, διώπτες άκουεται στό δημαρχείο! Τού «Εκλανού»...

— Σωτά! Πολύ σωτάσ! .. λέει κολακευτικά δ Μπινιάκ, σφιγγοντας του με θέρμη τό χέρι. Ο δημαρχός δύμας κουνάει μελαγχολικά τό κεφάλι:

— «Οχι, νεαρέ μου φίλε, δη! Τό τέλος είνε δι θάνατος!... Ω! Σε κέφτηκα καὶ γι αυτό. Δέν θέλω άδριάντα πάνα στόν τάρο μου. Παρασυνθίζεται αιτώ σήμερα. Προτιμώ μιά σπάτη πλάκα από γρανί τη με τήν παληή ρομανική έπιγραφη: «Ε ζη σε, ένικη σε, άπεθε ω σε τή...» Τίποτε πειρισσότερο!

— Θά προτιμώμενας καὶ λίγη λόγια γιά τίς διαρροές σας στό χωριό. Ας είνε δύμας, δέχομαι τήν παραγγελία. Θά ζωγραφίσω τή ζωή σας σε δώδεκα πίνακες γιά τή δημαρχία του τού «Εκλανού». Τόσα έπιεσόδια δύμας, τόσοι διάσιμοι! Δέν τους κάνουμε εικοστέσσερες τούς πίνακες;

— Οι τοιχοί τής δημαρχίας δέν χωρούν πειρισσότερο.

— Θά τούς φαρδύνων έγια με τήν προσπτική. «Ας είνε και δώδεκα, τί και γιά γίνεται...

— Ότούσσος δι ζωγράφος είχε τήν πειριέργεια νά μάθη, πώς αύτος δι νεόλιτους—ήταν θεύρα νεόπλοιος, άλλα κι έχυντος δημαρχούς. Προτιμώ μιά σπάτη πλάκα από γρανί τη με τήν παληή ρομανική έπιγραφη: «Ε ζη σε, ένικη σε, άπεθε ω σε τή...» Τίποτε πειρισσότερο!

— Θά προτιμώμενας καὶ λίγη λόγια γιά τίς διαρροές σας στό χωριό. Ας είνε δύμας, δέχομαι τήν παραγγελία. Θά ζωγραφίσω τή ζωή σας σε δώδεκα πίνακες γιά τή δημαρχία του τού «Εκλανού». Τόσα έπιεσόδια δύμας, τόσοι διάσιμοι! Δέν τους κάνουμε εικοσιτέσσερες τούς πίνακες;

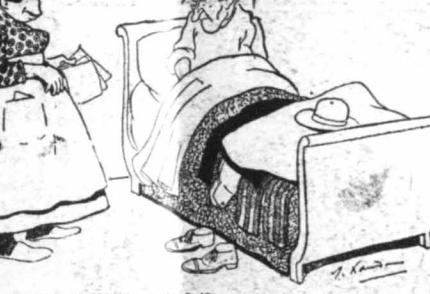
— Οι τοιχοί τής δημαρχίας δέν χωρούν πειρισσότερο.

— Θά τούς φαρδύνων έγια με τήν προσπτική. «Ας είνε και δώδεκα, τί και γιά γίνεται...

— Ότούσσος δι ζωγράφος είχε τήν ζωητικήα στήν άστραστα, θνάραψε τήν τόσο κανέλας τόσο πολύτεληα, δι προτιμήση τήν άστραστα διά μέσου της ζωγραφικήας, ένων δια προσδοσίας, δι προσθήτας, ναγράψε τήν τόσο κολητήσα τού με μεγάλα χρυσά. χρύσαματα πάνω στους ιδιότητους τούς, μεγάλης άρετη κι έσοι δι ήρωασιμούς. Παραπλασμένος στήν κατάκτηση, δηλαδή της δημαρχίας τους; Τόλμησε λοιπον δι ζωγράφος, και τήν ρώτησε δισ προστιθέμενος με λεπτότητα.

— Νά σάς έπηγνησα ω εύρωστος, μαθητεύομενος, δι προκρίθηκε δι δημαρχός τού «Εκλανού». Δέν θά οάς πώ δι ποτέ γιά τίς είκοσι έικονες τοῦ Λού-

(Η συνέχεια είς την σελίδα 414)

Μέ τρεις άνεμοφέρτες
ιστορίες στό χέρι...

“ΣΑΝ ΚΥΡΙΟΣ,”

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 387)

φυλλάς ἔβαλ έναν καθρέφτη στὸ τραπέζι, διαφέ απ' ἔω κ' ἀπ' ἕκει δύο κεριά καὶ στάθηκε ἑκεὶ μπροστά, σύξιλος, σὲ στάσι προσοχής.

—Ιερεμία φόν Τούρνευ, εἶπε μὲ τραχειά φωνή, σὰν δικαστής ποὺ ἀπαγγέλλει κατηγορητήριο. Σὲ κατηγορώ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς τιμῆς μου. Σὲ κηρύσσει ἔνοχον! Εφτασεις στὸ σημεῖο νά κλέψῃς τὴ γυναικάς εἰνός συναδέλφου σου, σὲν ἐνός εὐεργέτου σου!...

—Ναι, ἀπάντησε φιλοριστά ό δλλος φόν Τούρνευ, μέσα ἀπό τὸν καθρέφτη. Εφταμέα, μᾶς ἔκείν εἶνε ὁ ἔνοχος!

—Οχι! διέκοψε αὐτήρα ό δλλος. Ήσουν πάντα ἔνας μουρνάρης καὶ νόμιζες πώς μποροῦσες νά ζήσης σὰν κύριος. Ἀφοῦ δὲν τὸ κατόρθωσες, πέθαν τουλάχιστον σὰν κύριος. Σὲ καταδικάσω εἰς θάνατον!

—Δεκτόν... ἀπάντησε πινγκά ό δλλος φόν Τούρνευ τοῦ καθρέφτη.

Ο ἀπότακτος ἀνοίξει τότε τὸ συρτάρι τοῦ τραπέζιού, πήρε ἀπό μέσον ἔνα περιστρόφο. Σιγά-σιγά, τὸ σήκωμα, ἀκούωμε τὴν κάνην στὸ μέτωπο του. Ο δλλος, μέσα ἀπό τὸν καθρέφτη, δέν ἔκανε τὸν παραμικρὸ μοφασμό, δὲν ἀντιρίχασε κάν.

Καὶ τότε, τὸ πιστόλι ἐκπυροσκόρπτησε καὶ ἀμέσως ἔνα κορμί—κατηγορούμενος μαζύ καὶ δικαστής—ωριάστηκε κάτω, στὸ δάπεδο!...

ΤΟ ΦΥΤΟ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 409)

πτης φρίκης βγήκε ἀπ' τὰ χελή του: Τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χειρὶς τοῦ οօροῦ καθηγητοῦ ἤσαν καταφαγωμένα, σὰν νά είχε πέσει ἐπάνω τους κάποιο καυτερό δέν κι ἔτη φάγει τὶς σάρκες!

—Ω, θεέ μου! τραύλισε ό νέος: Ή διονέα, μικρή, σκοτώνει μυῆγες!... Μεγάλη όμως μήπως.. μήπως...

Δέν τόλμησε ν' ἀποτελείωση τῇ σκέψη του. Κόλλησε τὸ αὔτι του στὸ στήθος τοῦ δυνοτισμένου σφοδοῦ: «Ἀλλοίμονο, ή καρδιά του είχε πάψει πειά νά χτυπά!

Γεμάτος ἀπό λύσσα τότε ό Ροθέρτος, ξαναμπήκε στὸ ἔργα-στηριο. «Γρπάξε μιά δεσμοί μεγάλη γλάστρα, καὶ τὴν ἔριξε μὲ δύναμι ἐπάνω στὸν προθόλον. «Ἐνάτας κρότος, ξερός ἀκούστηκε, τὰ γυαλιά του προθόλεως ἔγιναν κομμάτια, καὶ τὸ μυστηριόν του προσκινούσαν φῶς ἐσθόντας ἀμέσως.

Ἐπειδὸν βγήκε ἔως πό μαλακωμένο, κύτασε τὸ ἀγαπημένο πτηνόμα, που ἤταν ἐξαπλωμένο στὸ χνιμά καὶ στὸν ἥλιο, καὶ τοῦ ἤρθαν δάκρυα στὰ μάτια.

Ἄδικα ἐρέυνησαν στὰ ἄρχεια τοῦ σφοδοῦ, γιά νά βροῦν τὸ μιστικὸ τοῦ προθόλεως μὲ τὸ πράσινο φῶς. Τὰ τερατώδη πτηνά ἔχασαν τὶς ἀκτῆς, ή ὅποιες τὰ ζωαγονούσαν, καὶ γρήγορα μαραθήκαν...

Ο καθηγητής Μούρφι είχε πεθάνει, πέρνοντας μαζύ του καὶ τὸ μυστικό της ἐρευνέσσως του. Θέλησε νά κάνη κάτι τὸ τελείωτερο ἀπ' τὴ Φύση, κι' ή Φύσης πήρε τὴν ἐκδίκησι της!

Άυτο, χωρὶς ἀμφιβολία, ήταν καὶ τὸ καλύτερο..

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΙΑΚ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 391)

θρου, όπου ό Ρούμπενς μαθανάτισε τὴν Μαρία τῶν Μεδίκων, γιατὶ πάει καρδος ποὺ τοὺς είδα καὶ δὲν τοὺς καλούμενοισι στὰ ταξείδια μου δημος απὸ τὴν Όλλανδια μοδικαναν ἐντύπωτα οι μεγάλοι τηνες τοῦ Ρέμπραντ, τοῦ Φράντζ Χάλς, τοῦ Βάν ντερ Χέλσοτ κι' θλαν χωράφων που ἀπαθανάτισαν τὰ μέλη διαφόρων συντεχνιῶν τῆς ἐποχῆς τους. «Υστέρ» ἀπό τρεις αἱδίνες σήμερα, αὐτοὶ οι καλοὶ δινθρωποι εἶναι πάντα ἔκει, στὰ μουσεία, σδολζόντανοι καὶ γελαστοί, κανεὶς δημος μέροει ποὺ νά σάς πη τὰ δύναματα τους. Άυτοι οι ἀθανάτοι εἶνε ἀνόνυμοι.

—Αλήθεια! παρατηρήσει κι' διαχωράφεις.

—Ἄστοδ μοδιδώσει λοιπὸν τὴν ίδεα. «Αν μετά τρεῖς αἰώνας ἰστορικος, ή ἔνας μιθιστοριγράφος, θέλει νά γράψη γιὰ τὴν οἰκενειακή καὶ κοινωνική ζωὴ τῆς ἐποχῆς μας, θά θοή διό το δόλικό στοὺς τούχους τῆς δημαρχίας μου, δὲν καὶ θά μὲ ἀναφέρω μὲ τ' δυναμά μου. Δέν θα πη μονάχος ὁ δράματοποιος τοῦ 'Εκλανσού', θά γράψη: «Ο Σέκι, διμηαρχος Σέκι, δι Μέγας Σέκι!...»

—Η φωνή του δημάρχου θρονούσε μέσα στὸ διτελιέ. Στὰ τελεταὶ του αὐτὰ λόγια ἀρχίσε νά χροπῆδε καὶ νά κάνη τούμπες.

—Λεονάρδος Σέκι! ἐξακολούθησε, τίμος κι' δέιος ἀνθρώπος, παράδειγμα δραστηριότητος, τοῦ εἰκόσιον αἰώνας, νοιοταργή, τακτικός στὸν φόρους του, Μασσάδην, πλούσιος, πολὺ πλούσιος, πάμπλουτος, ἐκτομημούσχος, διμηαρχος καὶ θουλευτής, ναι! καὶ θουλευτής. Κι' αὐτὸ δέη γραφτῇ, Γιατὶ θά μὲ θυγάλουν καὶ θουλευτής. Ζήτω δ Σέκι! «Εμπρός! Στὶς κάπλες, ψηφῆστε έλοι τὸν Σέκι! «Εζησε! Νίκησε... Απεβάσει!...

—Αξαφόνα ό χωράφως ξύπνησε μουσκεμμένος ἀπ' τὸν ίθρωτα

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

ΕΦΗΜ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΣΤΑΘΙΔΟΣ

Κατά τὰ δεδομένα τοῦ Αυτονόμου Σταθιδίκου ἡ ἔξαγωγή τῆς σταθιδίου ἀπό Ιηνς Σεπτεμβρίου 'Ιανουαρίου 1935 ἀνήλθε σὲ 121.963.990 λίτρες κατά τὸ δημιστοιχο χρονικό διάστημα τοῦ 1933-1934 ἤταν μόνον 98.771.543 ἐνετικές λίτρες ΘΑ ΑΝΑΤΙΜΗΘΟ ΤΟ ΛΑΔΙ :

Κατά τὰς πληροφορίας τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τῆς Γεωργίας, ή την τῶν ἐλασιλάδων στὸ ύψη τῆς Γεωργίας, διη την ποσοστό κατά 10 % καὶ πλέον, διητοὶ ή προσος μικρότερά τῆς ζητήσεως, πεπτιαστὸ πηγὴ κακήν ἐπὶ τῆς κυριωτέρης ἐλαιοπαραγωγῶν χώρας, τῆς 'Α

Κατά τὰς ἀρμοδίους, διη υποκριτὸς τῆς τιμῆς την πόνον δὲν θά σταματήσῃ, δὲλλα διη συνεχίσθη. ζεται ίσως φόδος υπερτιμήσεως τῶν λαδιών στην πράγμα τοῦ δόπον πρέπει καὶ μπορεῖ νά προληφθεῖ στηματικό έλεγχο στὶς ἔξαγωγές λαδιών, τὶς διη κάνουν ἀδρόνοις οι λαδεμποροι μας.

—ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΟΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΑΣ

—Ανεκοινώθη δητι διη πουργός τῆς Γεωργίας καὶ τῶν διλλῶν πού ἐλασε γιά τὸν περιοργίαν στη Δυτική καὶ Κεντρική Μακεδονία καὶ τὴν Πελοπόννησον, συνέστησε στὴν 'Α' ζα νά μη χορηγή πλέον δάνεια στοὺς καπνοκαλλιεργείας

—Η ΚΑΠΑΝΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

—Ανεκοινώθη δητι διη καταστάλωσις καπνού εἰς χώραν κατά τὸν τελευταῖον μήνα τοῦ παρελθόντος θεωρίας 418.000 κιλά, απέναντι 358.000 κιλῶν τοῦ 1933.

—ΚΑΠΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΝ ΙΑΝΙΑΝ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΝ

Κατά τὸν παρελθόντον μήνα Δεκέμβριον ἔξηχι λιμένα τῆς Καθαλλάς 3.102.138.230 κιλά καπνῶν τὰς δηλώσεις εἰς τὸ τελωνείον—δραχμῶν 224.195 πό τὸν λιμένα τῆς 'Αλεξανδρούπολεως 264.070 κ.ξίας—κατά τὴν σχετικὴν δηλώσιν εἰς τὸ τελωνείον 52.917.

—Ετοι, ή γενική ἔξαγωγή καπνῶν ἀπό τὴν 'Α' ζα δονία καὶ Δυτική θράκη κατά τὸ 1934, έφτασε κιλά, δέιας 955.837.996.50 δραχμῶν.

—ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

A') Τελωνείον 'Αθηνῶν :
11-20 'Ιανουαρίου 1934 δρ.
11-20 'Ιανουαρίου 1935 »

Πλέον 11-20 'Ιαν. 1935 δρ
E') Τελωνείον Πειραιῶς :
11-20 'Ιανουαρίου 1934 δρ.
11-20 'Ιανουαρίου 1935 »

Πλέον 11-20 'Ιαν. 1935 δρ
Γ') Τελωνεία Θεσσαλονίκης:
11-20 'Ιανουαρίου 1934 δρ.
11-20 'Ιανουαρίου 1935 »

Πλέον 11-20 'Ιαν. 1935 δρ
Δ') Τελωνεία Καρδίτσας:
11-20 'Ιανουαρίου 1934 δρ.
11-20 'Ιανουαρίου 1935 »

«Ελαπτον 11-20 'Ιαν. 1935 δρ.
ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΜΑΣ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1934

Σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα καὶ τοὺς ὑπολογιστὴρεσιας κατά τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1934 εἰσήρευματα 178.251 τόνων, δέιας 757.046.000 δρ. ἔξηχησαν ἐμπορεύματα 90.367 τόνων, δέιας 70 ἔνω κατά τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1933 εἰσήχησαν 164.239 τόνων, δέιας 699.513.000 δρχ. καὶ ἔξητον, δέιας 467.071.000 δραχμῶν.

καὶ μὲ τὸ λαρύγγι κατάσερο. 'Η θυρωρὸς ἔστε κρατῶντας τρεῖς ἀνελέφητες πτοδεύεις στὸ λευκό

—Τι νά πάθετε καὶ ξεφοντίζετε έτοι, κ. Μπινιάκ;

—Τι νά πάθετε καὶ ξεφοντίζετε έτοι, κ. Μπινιάκ; «Αστα!... Μιάς για παραγγελίας κι' αὐτὸ έτούχε στ' δινερό μου! κόμη δ πελάτης μου ήταν ένας τρελλός!... Τι θελες νά πάθω;...»